

Een aantal zaken verontrusten me op voorhand.

Vanuit het wetsvoorstel wordt het volgende gesteld: Docenten zijn goed toegerust. Docenten hebben voldoende bagage voor het omgaan met verschillen tussen leerlingen.

In principe zijn leerkrachten opgeleid om in het basisonderwijs les te geven en zijn ze niet gespecialiseerd voor het speciaal onderwijs. Het verwijzen naar het speciaal onderwijs is al beperkt tot een minimum (afgelopen 5 jaar gemiddeld één leerling per cursusjaar op een totaal van gemiddeld ca. 230 leerlingen). De problematiek waarmee leerkrachten in het basisonderwijs mee om moeten gaan is de afgelopen jaren dan ook alleen maar toegenomen. Ouders willen in principe hun kind het liefst in het reguliere basisonderwijs hebben als ze de keus hiervoor krijgen bij het toekennen van LGF (het rugzakje). Met ondersteuning van een ambulant begeleider van uit één van de clusters is dit meestal te realiseren. De geluiden die we nu horen is dat er een kaalslag wordt gepleegd wat betreft de ondersteuning door ambulante begeleiders.

Door allerhande bezuinigingen, onder andere op bestuursniveau, neemt de klassengrootte alleen maar toe.

Er wordt steeds meer kwaliteit verlangd, dat is op zich prima, maar dan behoort de facilitering hiervoor ook in orde te zijn. Dat blijkt niet uit het bovenstaande.

Bij het laatste inspectiebezoek bleek weer dat er alleen cijfermatig beoordeeld is. Hoe er met de individuele leerling wordt omgegaan, inclusief alle problematiek, is van ondergeschikt belang. Als de norm gehaald is, dan komt er een krulletje. Is dit niet het geval, dan helpt alle uitleg waarom dit zo is niet.

Investeren in onderwijs is een must voor de toekomst van de leerlingen en van Nederland!